

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P.Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2013, č. j. 6 A 173/2012 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal Městskému soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal, aby bylo vysloveno, že se žalovanému přikazuje neprodlené poskytnutí blíže definovaných informací.

Následně Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 11. 2012, č. j. 6 A 173/2012 - 3, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby, a to ve lhůtě 10 dní. Na uvedenou výzvu reagoval stěžovatel dne 18. 12. 2012 žádostí o osvobození od soudního poplatku, které nicméně Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 3. 2013, č. j. 6 A 173/2012 - 8, nevyhověl a stěžovateli tedy nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Kasační stížnost stěžovatele směřující proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2013, č. j. 5 As 38/2013 - 15, zamítl.

Poté Městský soud v Praze usnesením ze dne 6. 9. 2013, č. j. 6 A 173/2012 - 26, opětovně vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku, a to ve lhůtě 10 dnů ode dne jeho doručení. Žádostí ze dne 20. 9. 2013 požádal stěžovatel o prodloužení lhůty k zaplacení poplatku o několik měsíců.

Městský soud jeho žádosti nevyhověl a opakovaně vyzval stěžovatele k zaplacení poplatku ve lhůtě tří dnů usnesením ze dne 27. 9. 2013, č. j. 6 A 173/2012 - 29. Pro nezaplacení poplatku napadeným usnesením městský soud řízení podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zastavil.

Stěžovatel napadl vposled uvedené usnesení městského soudu podáním, kterým se domáhá jeho kasace. Své nesouhlasné stanovisko se závěry městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti odůvodňuje především tím, že městský soud zcela nekvalifikovaně posoudil jeho žádost o povolení odkladu splátky soudního poplatku za jím podanou žalobu, na jeho zaplacení mu poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu a celkově stěžovatelovo jednání zlehčuje a nepřípustně hodnotí jeho situaci. Stěžovatel považuje aplikaci zákona provedenou městským soudem za nesprávnou a uvádí, že ve věci rozhoduje rozšířený senát (sp. zn. 3 As 125/2012).

Stěžovatel v kasační stížnosti nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., z textu podání je nicméně patrné, že namítá nezákonnost usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval, s ohledem na specifický charakter napadeného usnesení městského soudu, na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. V řízení o kasační stížnosti směřující proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, resp. o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku totiž není namístě trvat na splnění těchto dvou propojených podmínek řízení, jak pro řízení týkající se osvobozování od soudních poplatků či následků nezaplacení soudního poplatku konstatoval zdejší soud například v rozsudku ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (rozhodnutí NSS dostupná www.nssoud.cz): *„Jakkoliv poplatková povinnost vzniká již podáním kasační stížnosti (ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích) a splnění této povinnosti není nutně vázáno až na výzvu soudu, Nejvyšší správní soud již judikoval (rozsudek ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, www.nssoud.cz), že povaha rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, proti němuž kasační stížnost směřuje, vylučuje, aby v posuzované věci bylo možno nedostatek podmínky uhrazeného soudního poplatku považovat za překážku, jež by bránila vydání rozhodnutí, jímž se řízení o kasační stížnosti končí. Za situace, kdy předmětem přezkumu je rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by totiž trvání na podmínce uhrazení poplatku pro kasační řízení vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním kasační stížnosti sledoval, a znamenalo by řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení v důsledku nesplnění právě této povinnosti ze strany stěžovatele, tedy povinnosti zaplatit soudní poplatek.“*

Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, byť nebyl zaplacen soudní poplatek a stěžovatel není ani zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná.

Předně se stěžovatel mýlí, že by řízení mělo být přerušeno s ohledem na to, že ve věci sp. zn. 3 As 125/2012 byla předmětná sporná otázka předložena dle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu. Ve věci uvedené spisové značky je řešeno, zda je proti usnesení krajského soudu, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, přípustná kasační stížnost, či nikoli. V daném případě ovšem stěžovatel brojí kasační stížností proti usnesení krajského (městského) soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, takže jde o otázku zcela odlišnou.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. bude řízení zastaveno, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle § 9 odst. 3 téhož zákona soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. V daném případě byl stěžovatel řádně k zaplacení poplatku vyzván, byla mu stanovena lhůta a byl poučen o následcích nesplnění výzvy.

Brojí-li pak stěžovatel proti tomu, že pro něj byla městským soudem stanovená desetidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku příliš krátká, je třeba připomenout, že v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu byly za příliš krátké označovány spíše lhůty ještě výrazně kratší, jak ukazuje rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 76. Desetidenní lhůta tak v posuzovaném případě nebyla příliš krátkou a nelze navíc přehlédnout, že k samotnému zastavení řízení městský soud přikročil nikoli těsně po jejím uplynutí, ale teprve poté, co vydal další usnesení, jímž byla stanovena další lhůta, tentokrát třídenní. Její kratší trvání lze odůvodnit tím, že v dané věci šlo už o několikerou výzvu k úhradě poplatku. Navíc je třeba upozornit, že lhůty stanovené výzvami jsou lhůtami dodatečnými, neboť splatnost poplatku je dána samotným podáním žaloby dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou ze shora uvedených důvodů zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu